Ч. 177 (971) Львів, середа 7. серпня 1918. Рік IV.

Українське слово

Ціна примірника 16 сот. На провінції 20 сот.

Виходить що дня рано кромі неділі.

політична, економічно-суспільна часопись. (Редакція Руська ч. 3.)

Львів 6. серпня 1819.

Доля слабих і неукріплих державних організмів така, що в них, як і супроти них всякі прошені і непрошені „опікуни" ведуть свої інтриги. Таке було на Балкані; таке саме бачимо тепер і на Україні.

Ми вже мали кілька разів нагоду занотувати ширені з Відня чутки, про „зростаючі симпатії" до Австрії в цілій Україні, про кандидатуру одного архикнязя до гетьманської булави і т. п. Чутки сї знову — не знать уже котрий раз — облїтають австрійську пресу. Є — видко - хтось, що систематично пускає їх у світ, дбає, щоби витворювати в сїм напрямі опінію.

Вісти сї — як сказано — повторюють ся в колісце і то власне в тім самім часї, як після донесень польської преси, граф Бурян мав запевнити Поляків, що не прийде до поділу Галичини та що мир з Україною не буде ратифікований, а новий міністер-президент Гуссарек мав зложити перед „колом польським" навіть письменне приречене, що без згоди чи дозволу „кола" не буде ніяких змін у Галичині. Значить: є якась інтригантська рука, якій ходить о відвернене уваги українського загалу —

Польська преса майже щодня приносить видумані відомости про Україну, буцімто від своїх „кореспондентів" дорогою „на Стокгольм". Про Україну розказує ся, як про дикий край, говорить ся про анархію, про дикі битви з Німцями, про німецько-укр. ворожнечу. Тенденцією сих вістий є скріпити антагонізм до Німців і представити так роботу Німців на Україні в як найгіршім світлї, як і саму Україну.

Господарські справи на Україні.

Київські часописи доносять, що до Австрії виїхала спеціяльна комісія, яка має оглянути австрійські фабрики рільничих машин і закупити всякі машини. „Голосъ Кіева" доносить, що кримське правительство рішило розпочати на Криму, в охресности Керча експльоатацію нафтових жерел.

Адміністрація нашої часописї находить ся при улиці Сикстуській ч. 21.

Польська карна експедиція на Волині. — П. Яворський і його конфедерати. — Мордоване українських селян. — Спалене Авратина.

Краківський „Czas“ з дня 2 серпня в статї „На Україні“ подає вістку про великі заворушеня на границі Галичини коло місточка Базилея і Купіль, що положені в староконстантинівськім повіті на Волині. „Czas“ пише, що „хлопи“, підбадьорені відомостю, що стоячий там полк уланів відїхав за Дніпро, кинулись на міліцію сих місточок і вимордували її немилосерно. Така сама доля зустріла посесора села Авратин, який повернув на своє ґаздівство. Улани вернули і покарали „хлопів“, при чім спалено Авратин.

Так представляє польська часопись сю страшну пригоду, яка скоілась недавно на Волині.

Від наочного свідка одержали ми слідуюче представлене сеї події:

„Як звісно, вислав гетьман приказ, щоби селяни звернули власникам ті річи, які забрали були підчас большевицької заверухи на Україні. Виконане сего приказу в своїх добрах взяв на себе п. Яворський, властитель Бісівки і фільварку Марусенька. Він був також адміністратором дібр ожиґовецьких п. Емануїла Милинського, а надто уважав себе покликаним опікуном і защитником всіх поміщиків в окрузї.

П. Яворський зібрав міліцію дооколичних сіл і місточок, доповнив її двірською прислугою і вирушив на села відбирати забрані річи. Своїм помічникам платив він по 15 карбованців денно і процент від сеї суми, яку удало ся видушити зі селян. І так поїхав він насамперед до села Яхнівців, на яке наложив самовільно більше як 700.000 рублів кари. Опісля поїхав він до Ожиґовець і Соболївки і там також наложив на селян великі грошеві кари титулом відшкодованя за понищені добра. Накладаючи такі високі контрибуції він домагав ся, щоби селяни зложили ті гроші протягом одного дня, бо в противнім случаю він пустить в рух міліцію. На се селянство не було приготоване і таких великих сум не посідало. Зрештою винагородженє — оцінене самим Яворським видалось йому надто високим і кривдячим. Се уважав п. Яворський, як бунт і казав розправити ся міліції з народом. Міліція — до якої належали самі Поляки — в немилосерний спосіб била без розбору кого попало. Після побоїв люди попухли, як колоди. Щоби заохотити своїх посіпак до тим ревнійшої „роботи“, спровадив п. Яворський много горівки з Галичини зі села Токів.

В Яхнівцях гуляв п. Яворський кілька днів. Народ розбіг ся, куди попало, ховав ся по очеретах, в воді, много перейшло до Галичини. Хто лишив ся в селї, продавав послїдню корову, послїдний кусок хліба, щоби відкупитись від панів і від їх опричників, які на свою руку дерли, що попало“.

Одна жінка, що спасла ся утечю з Ожиґівець, ось що розказує:

Я думала, що до села прийшли люди, але як побачила, як вони знущають ся над бідними селянами; то й дивити ся на них не можу. Міліціонери в страшний спосіб побили до безтями нашого старосту, так, що він зімлів. Як прийшов до свідомости, то якийсь панок, що його звали офіцером, казав старостї показати язик. Він сповнив приказ. Тоді сей панок ударив його по язицї і по щоцї держаком від револьвера, що аж лице йому трісло.

Селяни пішли з просьбою о поміч до австрійського офіцира і молили його, щоби взяв їх в свою оборону, а за те село буде даремно кормити цілу роту війська через цілий рік. Та помочи австрійський офіцир не дав.

Вістка, про страшну виправу Яворського рознесла ся по цілім окрузї. Селяни зійшли ся для самооборони до села Авратина. Вони викопали рови перед селом і очікували хвилї, коли на них нападе Яворський зі своєю бандою. Довго вони не ждали. Помічники Яворського, оправшись в однім селї, ішли на друге і прийшли до Авратина. До села зближали ся вони з бомбами, револьверами, карабінами, на зрабованих конях і попали на селянські окопи. Прийшло до битви, в якій згинуло около 38 „міліціонерів“ і сам п. Яворський та його візник.

Решта міліції утікла і завізвала на поміч австрійське військо. Коли до Авратина зближало ся австрійське військо, то селяни вийшли йому на стрічу і просили, щоби воно хоронило їх від самовільних напасників. Австрійське військо зажадало, щоби селяни зложили оружє. Вони се учинили, Тодї озброені міліціонери кинулись на безоружну товпу і почали по свойому мстити ся. Ціле село спалено до тла. Розстрілювано і колено старців, дітий і жінок, а решту розігнано на всі чотири вітри.

Після зелїзничого штрайку.

Київ. На полудни України рух є майже вже нормальний. Число охочих до праці росте з кождим днем. Вчера відійшло з Києва 54 поїздів. Штрайкуючі вертають до своїх занять на давних умовах.

Реґенційна Рада на Україні.

Київ. (Т.Б.К.) Часописи оголошують ухвалений Радою мінїстрів, а потверджений гетьманом закон про іменоване Реґенційної Ради на Україні в случаю смерти, недуги, або неприсутности гетьмана.

Укр. Національний Союз і смерть Айхгорна.

Київ, 3-го серпня. Президія Українського Національного Союза всіх укр. партій явила ся у посла бар. Мума, щоби висловити йому обурене всіх Українців з приводу ...хху. Вчинок сей походить з російського жерела і не паде на Україну. Президія висказувала ся з найбільшим признанем про прикмети полевого маршалка і підчеркнула, що він являв ся аж до кінця свойого житя приятелем України.

Мілюков виїхав з Київа.

Відень. Як доносить „Русскій Голос“ провідник кадетів Мілюков виїхав з Києва дня 25. липня.

Австрія а ринки Сходу.

Відень, 4. серпня. У Відни засновано під фірмою „Рах“ товариство з обмеженою порукою, яке, опираючись на капітал півтора міліона корон має в обмін за українські та російські сирівцї вивозити до сих країв австрійські промислові вироби. Товариство се має вже численні філії і своїх представників на Україні і в Росії. Чеський синдикат для годівлї хмелю вспів вже обезпечити собі виключне право експорту його на Україну Супроти нових ринків для австрійського капіталу, польська преса закликає своє суспільство користати з хвилї, „поки не пізно“.

На західнім фронті.

Німці далї відступають.

Берлїн, 5 серпня. Урядово. На фронті від Іпр по Мондідіє оживлена артилерийська перестрілка і частинні приступи неприятели. На північ від Мондідіє стягнули ми наші війська на східний беріг ріки Авр і потока Дону. Над рікою Весль змогла ся артилерійська канонада. Ми бороли ся успішно на захід від Раймсу і на полудне від Конде. Після відбитя неприятельських приступів покинули ми полудневий беріг ріки Весль коло міста Фім.

Вечером. Місцеві бої над рікою Весль.

Французьке звідомлене.

Відень, 5 серпня. Звідомлене французького ґенерального штабу з дня 4 серпня: В протягу дня дійшли ми в кількох місцях до ріки Весль на схід від міста Фім. Неприятель ставив опір головно між селами Мійзонон і Паншіні. Нашим військам удало ся перебрати на другий бік ріки Весль. Місто Фім в наших руках. На північний захід від Раймс заняли ми терен аж по село Невіет, котре сильно оборонювали Німці. Над рікою Авр були Німці приневолені опустити лївий берег сеї ріки від місцевости Кастель аж по Меніль Сан Жорж. Ми обсадили Браш і Арікур і посунулись аж по Куртманш.

Обстріл Парижа.

Розпочав ся на ново обстріл округа Парижа з далекосяглої гармати.

Східний фронт.

Японці на Сибірі.

Париж, 5. серпня. З Токіо доносять: Перший японський військовий відділ в силї одної дивізії всів на кораблї, виправляючи ся до Владивостока.

Льондон, 5. серпня. Бюро Райтера довідуеть ся, що токійська урядова часопись оповіщує, що держави антанти рішили вислати війська на Сибір на поміч Чехо-Словакам. Правительство Японії ще раз зазначує, що Япан здержить ся від вмішуваня у внутрішні справи Росії.

Над Ледовим океаном.

Москва, 5. серпня. (П.А.Т.). Вороги наступають здовж мурманської зелїзниці. 15.000 збігців, які утікли перед приходом неприятеля розміщено в ґубернії саратівській і вороніжській. Рух почтовий і телеґрафічний з Мурманю перерваний. В війську антанти находить ся 3.000 Сербів!

Рада комісарів ухвалила 300.000 рублів на війну з Чехо-Словаками і військами антанти над Мурманю. Російські піддані, що приняли чуже горожаньство, мають покинути Росію.

Весна 1919 — датою рішаючого звороту.

Промова французького военного секретаря.

Женева, 3-го липня. Военний секретар Аґрамі заявив у відповіди на острі наступи Ренoделя проти заграничної політики Клемансо: „Кожда критика є сьогодня передчасна. Весна 1919 є для всіх держав антанти датою рішаючого звороту. До того часу мусимо ми, Французи, мати всі сили готові.“

По американськи.

Льондон, 4-го серпня (Ткб.). Райтер. Принимаючи у себе кількох канадійських журналістів анґлійський король Юрій сказав, що один з американських ґенералів оповідав йому про 15-міліонове військо, яке є готове до бою.

Відшкодоване для неслушно засуджених.

Хоча здавалось-би, війна з її житєм хвилї і дорівочним думанєм не має коли зупиняти ся над старими неполадженими питанями, дійсність противорічить сьому і саме тепер в розгарі найзавзятійших воєнних думань утворено гуманний закон з 21. марта 1918 р., оголошений в Вістнику законів державних, — і тимсамим поладнано доскульнопекучу справу відшкодованя для неслушно засуджених.

Новий сей закон є розширенєм давнього, з 16. марта 1892 р., який признавав особам, засудженим перед судами присяглих, а відтак увільненим, право відшкодованя. Тепер закон сей простягнено й на цивільні особи, правосильно засуджені військовими судами і опісля увільнені, о скільки вони на основі 14-го параґрафу розпоряджень підлягали за час війни військовому судівництву.

Новий закон розширює право на відшкодоване також на одиниці, які зразу присуджені на тяжшу кару; після додаткового карного поступованя підлягли лагіднїйшій оцінці провини. Се відшкодоване залежить від свобідного виміру суду, а відносить ся до матеріяльно-правних шкід, понесених засудженим за час неслушного увязненя.

Щоби вчиняти важним право на відшкодоване поступає ся ось як: Рішенє, яким увільнено засудженого, зглядно облегчено йому кару, має бути йому доручено лично разом з заміткою про право на відшкодоване. Інтересований повинен в протягу трьох місяців від дня дорученя віднести ся до держави з зазивом добровільного признаня його прав. Зазив має бути справлений до міністра судівництва, в случаю засуду військовими судами до міністра краєвої оборони. Коли у трьох слідуючих місяцях сторона не одержить корисної заяви, або наспіє частинна чи цілковита відмова в відшкодованю, інтересований повинен доходити свойого права в дорозі скарги проти держави. Вона має бути внесена — инакше підлягає передавненю — в протязі трьох місяців з дня лячного дорученя відмовної заяви міністра судівництва. Зглядно краєвої оборони у сім висшім суді краєвім, якому був підчинений суд, котрий видав рішенє першої інстанції, зглядно коли розходить ся о засуд воєнного суду, у сім висшім суді краєвім, в якого окрузї мешкав засуджений підчас внесеня обжалованя.

Дальше поступованє пробігає після загальних постанов цивільної процедури. Другою і остannою інстанцією є Найвисша палата судова у Відни, яка має справу перевести після загальних постанов при відкликах. Усї подання, протоколи і рішеня є вільні від оплати.

Право на відшкодоване заключене в предложенім законі переходить тільки тоді на спадкоємців управненого, коли його признав ще перед його смертю міністер судівництва, чи краєвої оборони, зглядно коли скарга була внесена перед сею хвилею.

Особи однак, які мають право жадати законного удержаня з боку управненого, як родичі, подруги, діти, можуть також по його смерти домагати ся відшкодованя, однак лиш в границях втрати в удержаню, яку понесли через неслушний засуд.

Публично правний і в найвисшім степени особистий характер претенсії на відшкодоване не може підпадати еґзекуції або середникам обезпеки, крім жаданя на свідчене правного удержаня; так само управнений не може розпоряджати своєю претенсією через цесію, зафантоване, або другий якийсь правний спосіб.

Закон став правосильним в дни 27. марта 1918 р. і приміняє ся також до рішень військового судівництва, які запали перед тим днем.

Новий закон про відшкодоване є першим кроком до управильненя тяжких проблемів запоруки держави за її орґани. Дальші проєкти в сїй области дотичать відшкодованя за неслушні суди, інтерноване і конфіноване, а також для неслушно зарядженого слідчого арешту. Вони як раз перейшли через обі палати парляменту і мають в найблизшім часї одержати цісарську санкцію.

Появу сього так довго дожиданого суспільством закона, спричинив парлямент і сей факт є відповідю кругам і людям, які не доцінюють значіня парляменту.

НОВИНКИ.

— **Дві міри.** Як доносять польські часописи, справа відданя польському правительству до розпорядимости деякого числа урядників Поляків з Галичини стала на мертвій точці в приводу становища головної команди військ, яка перед відданем адміністрації не бажає відступати урядників польському правительству.

І се голосить ся явно, без заслони, тоді, як присутність наших урядників Галичан на Україні викликує крик глуму і злоби у всїй польській пресі, а декому з неї менш перебірчивому у висловах почувань дає привід до глупих насмішок, що будьто в нас, на Україні, нема людий. Показуєть ся, що саме у Поляків їх нема, а недостача так доскульна, аж робить ся з неї — передовиці по польських часописях...

— **Дивні діла твої львівська цензуро!** Львівська цензура пустила вчера в „Now-im Słow-i“ на другій стороні таку стилїстичну цвітку, що Українцї не вміють затаювати, але „z całą czelnością podkreślają swą solidarność“ і т. д.

Сю новинку містити-мемо так довго, аж переконаємо п. Урбанєвича що одна є міра для польського дневника, як і для „Українського Слова“. 1—30.

— **Побожні бажаня.** „Голосъ Кіева“ подав на днях вістку про убитє українського комісаря для Холмщини, Скоропись-Йолтуховського. Відомість ся є видумкою.

— **В справі** учительських „Господарських Спілок“. Дістаємо письмо: Появили ся в „Ділї“ дві дописї, котрих автори станули на цілком відмінних становиськах. Та хотяй справа належито висвітлена, укр. учительство непорішене. Тому як через „Окружні Відділи“, так і поодиноко запитуємо управу свого станового Товариства: яке становисько заняти до намірених „Спілок“.

Отже подає ся всім П. Т. Членам до відома, що Дирекція рішила візвати їх до вступу у згадані „Спілки“, при строгім береженю національних прав.

Зі своєї сторони внесла дирекція до краєвої шкільної Ради домаганє покликаня до краєвої управи „Спілки“ представника „Взаїмної помочи“ та має надію, що се домаганє буде сповнене. До такого рішеня зневолило Дирекцію теперішне страшне матеріяльне положенє учительського загалу та надія, що серед згаданої „Спілки“ улекшить ся йому бодай в части невиносиме житє. — Микола Мороз, Іван Стронський, дир. „Взаїмної помочи“.

— **Трудности повороту полонених** з Росії. Урядово доносять, що поворот полонених з таборів на Сибірі є утруднений в наслідок віддали і злого зелїзничого полученя.

— **Українська вечеря в честь німецького посольства.** Дня 3. липня видав український посол у Відни, д. Вячеслав Липинський в поміщенях нової гостинниці Брістоль вечерю в честь тутешнього німецького посольства. Явили ся: німецький управитель діл посол князь Вільгельм Штольберґ-Веніґероде, баварський відпоручник, леґаційний радник барон Филип Гофман, саксонський посол ф. Ностіц-Вальвіц, секретарі бар. Каскель і др Кауфман, наддоручник князь Франц Тун-Таксіс, тайний радник двора Штайнке. В вечері взяв участь і міністер здоровля др Горбачевський. З членів українського посольства були: леґаційний радник з Токар Токарчевський, секретар Біленький і двох аташе, Ванькович та Семенів.

— **До тих, що виїхали на село** на вакаційний час, звертає ся „Союз Українок“ з зазивом, щоби дещо свобідного часу пожертвували і народній роботї. Минув вже місяць від початку ферій, наше міське інтелїґентне жіноцтво, перебуваюче тепер на селї, дещо відпочало і набрало свіжих сил: Час вже розглянути ся по селї, зблизити ся до сільського жіноцтва і старати ся покласти серед него основи орґанїзації.

Про вагу орґанїзації та її необхідну потребу для нашого народа тут говорити не будемо. Про се тільки вже говорено і писано, що зайвим є докидати ще якісь міркованя на сю тему. Думаємо, що кожда національно свідома одиниця здає собі чесно справу з того, що всї сили, які у нас є, треба збирати, кожду одиницю притягати до народної роботи. Кождий член народа, що не є втягнений до збірної народної працї, або що працює одинцем — се втрата для нашої національної сили. Се розуміє нинї кожда свідома Українка, та небогато переводять се в дїло. Тепер якраз лучає ся до сего нагода. Можна вихіснувати вакаційний побут на селї не лиш для зміцненя власного орґанїзму, але і для зміцненя орґанїзму народного через орґанїзаційну працю.

Звертаємо ся отже до нашого інтелїґентного жіноцтва з горячим зазивом, щоби за час вакаційного побуту на селї гуртували сільське жіноцтво та старались покласти основи тривкійшої орґанїзації через заснованє кружка „Союза Українок“. В сїй роботї найважнійшою річю булоб не само заснованє кружка, бо знаємо з досвіду, що орґанїзації, оперті на роботї одиниці, разом з її уступленєм упадають; головну вагу треба покласти на вишуканє свідомих одиниць серед місцевого жіноцтва, які зачату роботу зумілиб опісля вести самостійно. До нашого інтелїґентного жіноцтва належало-б підготовленє ґрунту під орґанїзацію, а відтак введенє її в житє, саму роботу в кружку треба відразу розложити на місцеві сили. „Союз Українок“ у Львові дуже радо уділить всяких інформацій, що до заснованя кружка. Просимо з запитами і жаданєм статутів звертати ся до нас під адресою: Е. Верґановська Львів, ул. В. Поля ч. 7.

ПОМЕРЛИ.

Відомий український письменник і публїцист, громадський діяч і педаґоґ Іван Стешенко погиб траґічною смертю, з убійчої руки незвісного злочинця в ночи з дня 29 на 30 липня.

Покійный приїхав з Київа до Полтави до знакомих, і коли йшов з двірця вбито його з револьвера.

Іван Стешенко був селянською дитиною, з сильно виобразованим змислом горожанським, орґанїзаційним, дуже чуткий на кривду бездольних, у яких обороні ставав все і всюди. Все його житє заключало ся в однїй великій любови до України, нею була повна кожда його хвиля і кожде почуванє як людини.

Про вбійство повідомлено з Полтави міністра освіти, який довідував ся о подробиці негідного замаху.

Просвітно-культурні інституції на Україні висловлюють на сторінках часописий свій жаль з приводу тяжкої утрати для України.

ОПОВІСТКИ.

Середа дня 7-го серпня 1918.

Нині: 7-го серпня гр.-кат.: Усп. св. Анни, римо-кат.: Кастана в.

Завтра: 8-го серпня гр.-кат.: Єрмолая свящ., римо-кат.: Киріяка.

| На ціли тов. „Вакаційних Осель“ зложили: 12 сотня ц. к. стрілецького полку ч. 36 квоту 92 Кор. о. Темницький з Устя зеленого 25 Кор. Громада Конева 70 Кор. і дітвора шкільна сеї громади 10 К. 45 сот. Виділ Тов. „Вак. Осель“ почуває ся до милого обовязку зложити прилюдну подяку за так щедрий дар. І. Павьківська, скарбничка.

| Позір Бережанщино! Дістаємо письмо: В неділю 18. серпня 1918. о 2 год. по полудни відбуде ся велике народне віче в Лісниках коло Бережан з слідуючим порядком денним:

1) Реферат політичний і посольське справоздане виголосить посол Тимотей Старух.

2. Реферат економічний виголосить делеґат філії „Сільського Господаря“ в Бережанах.

3. Реферат просьвітний виголосить делеґат Тов. Педаґ. в Бережанах.

Хвиля надзвичайно важна, не треба упадати на дусї; нам треба сильної народної сполуки, треба упавшу енерґію і народного духа віднозити, треба занедбані читальні Просьвіти, Січи і кружки „Сільського Господаря“ на ново організувати, треба по селах наші школи відновити, а по містах рідні українські школи закладати, треба о відбудові знищених сіл і господарств порадити ся, треба молодіж до шкіл горнути. — Тому бережанська повітова орґанізація просить і взиває всіх на віче 18 серпня до Лісник. Здорові були! Тимотей Старух, посол і голова повітової орґанізації.

| Дирекція прив. української ґімназії з правом прилюдности в Чорткові подає до відома: 1) вступні іспити до приготовляючої і І. класи відбудуть ся по феріях 2. і 3. вересня; 2) запис учеників, що вже здали іспит до І. класи перед феріями, і учеників до клас II—IV. буде 1 і 2 вересня; 3) вступні іспити до клас II—IV. будуть 5—8 вересня 4) шкільний рік 1918/19 розпічне ся 3 вересня с. р. богослуженем; 5) в бурсї Кружка УПТ. найде приют 20—30 учеників, що зголосять ся до Старшини Кружка найпізнійше 25. серпня 1918. — Ученики, що вперше вступати муть до закладу, мають явити ся в товаристві вітця, матери або опікуна і принести: а) метрику хрещеня, б) шкільне свідоцтво того закладу, де передше побирали науку, з потвердженем Дирекції, що можна їх приймити до другого закладу. 2—3

| Фотоґрафічні знимки. В обох українських книгарнях є до набутя слідуючі картини: 1) Руїни гетьманської палати в Батурині (3 К). 2) Групи розоруженої Німцями „синьої“ дивізії (4 К) та послідня сторінка берестейського договору з підписами всіх членів делеґацій.

Надіслане.

За сю рубрику редакція не відповідає.

ОГОЛОШЕНЯ.

Від адм. „Укр. Слова“

Вп. передплатників просимо о надіслане залягаючої предплати. — — —

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

	У Львові:	В краю і державі:	За границею:	
На рік	44·— К.	56·— К.	На Україні	56 карб.
„ півроку	22·— „	28·—	В Німеччині	56 мар.
„ чвертьроку	12·— „	15·— „	В инших державах	84 фр.
„ місяць	4·— „	5·— „		

ЦІНА ОГОЛОШЕНЬ:

Стрічка двошпальтова або її місце 60 с.; в надісланім 1 К.; в оповістках 1·50 К.; в редакційній части перед або по новинках 2 К. Некрольоґія 2 К. Слова товстим друком подвійно. Оголошеня на суботу і неділю подвійно. Постійні оголошеня за осібною умовою.

Видає і відвічає за ред. Др Сидір Голубович.

Друкарня Артура Ґольдмана Львів Сикстуська 19